

beth Arnold bebrejdede Socialdemokraterne, at de var gået ind og havde sagt, at de gerne ville forhandle med regeringen og i øvrigt anerkendte, at den baggrund, de her mennesker var optaget på lovforslaget på, var det gamle cirkulære, og det var sådan set det, vi som en hjælpsom oplysning fik skrevet ned ved ministerens mellemkomst.

Jeg opfattede det lidt som en kritik af, at vi havde gjort det, men jeg kan forstå, at fru Elisabeth Arnold i virkeligheden blot søger efter at komme ind i varmen og være med til at forhandle de her sager. Det må jeg sige, det ville jeg da bestemt byde velkommen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I det øjeblik integrationsministeren for halvandet år siden meddelte, at han ikke kunne arbejde med indfødsretssager på grundlag af Dansk Folkepartis aftale før, har vi selvfølgelig ønsket at være med i en aftale. Det vil jeg ikke lægge skjul på.

Men vi har også lige siden dengang sagt, at vi burde have et ordentligt retligt grundlag for tildelingen af indfødsret, sådan at borgere i almindelighed kunne se, hvad det var for regler, der gjaldt, og var klar over, hvilke partier det stod bag det, så det fulgte de almindelige retningslinjer, vi har, når vi laver love i Danmark. Det har vi ikke lagt skjul på. Sådan har det været de sidste par år. Det har vi fremlagt helt klart.

Jeg bebrejder ikke Socialdemokratiet, at de går ind og laver forhandlinger med regeringen. Jeg bebrejder ikke regeringen, at den søger et nyt flertal, overhovedet ikke, men jeg synes bare, vi skulle have en ordentlig, anstændig retlig behandling af de regler, der gælder for erhvervelse af indfødsret.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Så blot lige det sidste, så folk, der sidder og lytter til det her, også forstår, hvad det handler om: Vil fru Elisabeth Arnold også bekræfte, at da SR-regeringen sad, var der en lignende aftale, som byggede på et bredt flertal i Folketinget, hvor Venstre bl.a. var med, men hvor Dansk Folkeparti selvfølgelig ikke indgik i samarbejdet?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har siddet i Folketinget i 16 år og har siddet i Indfødsretsudvalget i 8 år, før jeg nu er kommet

ind igen, og har derfor overværet og deltaget i mange forskellige alliancer om, hvordan indfødsretsreglerne skulle være.

Som nyvalgt folketingsmedlem, vil jeg godt sige, undrer man sig såre og spørger, hvorfor det her foregår på en anden måde end i alle andre udvalg, men så bliver man som nyankommen hurtigt belært om, at sådan har det altid været, og det skal du ikke bekymre dig om, for det står i grundloven. Og det gør det jo ikke! Der står bare i grundloven, at indfødsret kun kan tildeles ved lov, men der står ikke, at man ikke kan lave et ordentligt lovgrundlag for, hvordan reglerne er.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være lige at sige til fru Elisabeth Arnold, der taler om, at der skal være ordentlige retlige regler, at der er ingen, der har ret til at blive dansk statsborger. Der er ingen, der har ret til at få indfødsret. Indfødsretten er det danske folks gave til dem, som det danske folk anser for værdige til at modtage den. Der er ingen, der har ret, og det synes jeg altså lige man skal skrive sig bag øret, når man kommer med alle de taler om, at der skal være rigtige retlige forhold. Nej, det er en gave, det er ikke en ret. Ingen har ret til at blive dansk statsborger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det lå faktisk heller ikke i det, jeg sagde, at jeg mente, at man har ret til statsborgerskab, men når man søger om statsborgerskab, skal man vide, hvad det er for regler, Folketinget har fastsat for, at man kan erhverve det. Jeg mener ikke, at man bør have skjulte regler eller regler, som forhandles i lukkede udvalg, og som ikke er frit tilgængelige for offentligheden. Det mener jeg faktisk er en dårlig vane, og vi ønsker at bryde denne dårlige vane, og vi vil gøre alt det, vi kan for at overbevise både offentligheden og andre partier om, at denne dårlige vane bør brydes.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu synes jeg jo heller ikke, der er nogen tale om, at man ikke ved, hvad der kræves, for man har til enhver tid mulighed for at læse det cirkulære, der er tale om. Men det må jo så samtidig siges, at når der er tale om en gave, der skænkes, er der til syvende og sidst også altid tale om et